

Mindennek van ideje

Az ember imádkozik, böjtöl azért, hogy közel kerüljön Istenhez. A rejtekben végzett ima és böjtölés alapvető célja annak a légkörnek, azoknak a feltételeknek a megteremtése, amelyek által kialakul Istennel a személyes kapcsolat. Aki állandóan a böjtre, imára figyelmeztet, az azt is leleplezi, hogy számára ez a kapcsolat nincs meg, vagy nem érzi, nem nyilvánvaló számára.

Ritkaság az, amikor az ember ezt a jelenlétet, ezt az egymásban valóságot megtapasztalja, ezért gyakran fordul ezekhez az eszközökhöz. És ha tapasztalja, akkor is a hálaimára inspirálja.

De miért kell akkor is imádkoznia, böjtölnie, amikor Isten ott van vele, amikor – divatos szóval – flow-ban van Istennel? Amikor Isten történik vele, benne és általa. Miért kell itt bizonytalannak lennünk? Vajon itt van, vagy mégsem? Vajon Ő ez, vagy mégsem? Az embernek nem adatik meg, hogy számára nyilvánvaló és folyamatos legyen Isten jelenléte? Még ott és akkor sem a tanítványokkal?

A farizeusok és a János-tanítványok részére ez abszurd feltételezés volt, mert hitük, vallásuk, tapasztaltuk szerint az Isten és az ember elkülönülve létezik. Isten nagy, és én kicsi vagyok. Isten büntelen, és én bűnös vagyok. Istenhez hidat kell építeni (ima, böjt, szertartások, áldozatok), vagy ő épít hidat nekünk (keresztthalál, megváltás). De az evangéliumok alapján gondolhatjuk azt is, hogy Istenben létezőnk, és nem különülünk el tőle. Hogy létezhet az egység. És itt van egy elválasztási pont. Istent kívül keressük, vagy belül? Bár József Attila azt írja, hogy „Isten a hátam mögött állt, és én megkerültem érte a világot”. De mondhatjuk azt is: Kerestem az Istent a csillagok között, a természet szépségében, a teremtettségben, a szent iratokban, a vallásokban, de sehol nem találtam; végül ott belül a szívemben-lelkemben megtaláltam.

Így nem kell böjtölni, imádkozni, hiszen ott van velem. A tanítványoknak ez Jézus életében megadott. Isten három éven át velük volt, jóban és rosszban, viharban a tengeren vagy lakomákon; a csendes beszélgetésekben és a gyógyítások során; a hegyeken, az olajfaligetekben és a réteken. Miért kell állandóan odaböknöni, még a legemelkedettebb percekben is: Böjtölj, imádkozz! Holott csak élvezni kellene a jelenlétét, az együttlétet, azt, ami van. „Uram, jó nekünk itt lenni” – szakad ki Péterből a Tábor-hegyen. Állítsuk meg az időt, tegyük folyamatossá a jelenlétet.

Lehetünk-e mi egyszerű emberek is így a 2024. évben? Vagy ez ott és akkor adatott meg pár kiválasztott embernek. Isten minden embert egyformán szeret, és nem válogat az emberek között. Ha nekik megadott, nekünk is megadatik. A kultúránk, vallási szokásaink sajnos nem segítik bennünk ezt kialakítani. Inkább elbizonyítanak. Böjtölj, imádkozz, engesztelj! Mennyivel melegebbek lennének ezek a szavak: „Legyél velem, menj velem, élvezd, hogy itt van!” És ezek még csak felszólító mondatok. De mondhatnánk így is. „Itt volt/van velem. Velem voltam és velem volt.” Vagy Adyval szólva: „Csendesen és váratlanul átölelt az Isten.”

Mert a vőlegény nem ment el. Itt maradt, itt van. És nem is bújócskázik velünk. Miért is tenné? A játszmák emberi dolgok. Isten jelen van, és azt akarja, hogy az életünk része legyen. Itt és most. És mindörökre.

Garay Bandi, Dunakeszi